

Tio magistrar

Universitetets läsår är avslutat och jag har i likhet med mina kolleger och studenter flytt i ”ut till landet, ut till fåglarne”. Trots det handlar denna kolumn inte om jordgubbar, bastubadande eller om det rätta sättet att vässa motorsågsbett. Något måste sparas för memoarerna.

Det sägs alldeles för sällan: Att arbeta som fast anställd universitetslärare är alltså ett stort privilegium. De som tjarar om nervpåfrestande löner reformer och administration för administrationens skull glömmer att det finns en stor reserv av högt meriterade akademiker, som gärna tar över om någon av gnällmänsarna mot förmodan avgår i förtid.

Det är tidvis bråda tider på undervisningsfronten och all forskning är inte precis nydanande. Men det väsentliga i hela vår humboldtska universitetstradition är att undervisning och forskning är invävda i varandra. Studenten får därmed direkt kontakt med pågående forskning, lär sig stegvis det vetenskapliga hantverket och skriver till slut sin egen, omkring 80–120 sidor långa avhandling, i vilken hon visar sin förmåga att forska självständigt och därmed förtjänar sin magisterexamen.

Att skriva en pro gradu-avhandling är ofta den stora stötestenen i studierna. Många har glidit in i arbetslivet och grundat familj, vilket kan göra det extra svårt att hitta motivationen och koncentrationen att författa lärdomsprovet. Men under mina fem år som professor har jag sett många häpnadsväckande exempel på hur den unga – eller kanske redan något äldre – studenten tar sig i kragen och levererar en hyfsad avhandling.

Detta läsår godkändes vid min lärostol ovanligt många av dessa pro gradu-avhandlingar, närmare bestämt tio. HBL publicerar av någon märklig anledning namnen på Åbo Akademi magistrar men tiger helt om de nyblivna magistrarna från Helsingfors universitet. Därför följer här en lista över dessa tio graduskribenter, även om kanske inte alla ännu hunnit ta ut sin examen: Jenny Asplund, Malin Bredbacka-Grahn, Magnus Enlund, Hanna Enqvist, Eva Gädda, Nina Johansson, Sonja Parkkamäki-Kotakallio, Jan Pesonen, Jan Sandholm och Christian Waselius.

Lägg deras namn på minnet. De är mångsidigt kunniga och välrustade att tjäna fosterlandet och dess svenska bildningstradition, som innefattar mycket mer än det trångt definierade finlandssvenska som Thomas Rosenberg idisslar om.

Varje årskull har slumpmässiga särdrag. Detta läsår representerade ”mina” magistrar det svenska Finland osedvanligt bra – tre österbottningar, två västnylänningar, två östnylänningar och tre huvudstadsbor. Könsfördelningen är däremot inte alls en slump. Historieämnet hör till de få discipliner som fortsättningsvis attraherar ungefär lika många kvinnliga och manliga studenter.

Av någon anledning fokuserade läsårets pro gradu-avhandlingar uteslutande på olika aspekter av Finlands historia. Tidvis är central- och utomeuropeisk historia minst lika populära, men så här inför republikens 90-årsjubileum är det väl tillåtet med en så stark nationell betoning ...

Henrik Meinander, Hufvudstadsbladet (HBL) 4.7.2007